

Arrest

nr. 303 471 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ
Oscar Van Goidtsnovenlaan 97
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 7 september 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 september 2023 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel op 07.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Aan:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 07.09.2023.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag/ TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 07.09.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 1 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij/zij zijn/haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag/ TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 07.09.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven.

Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.2. Op 7 september 2023 werd eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel op 07.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

*Aan :
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.09.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag/ TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 07.09.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om onwettig in het land te verblijven en de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"LES MOYENS D'ANNULATION SERIEUX

- La violation des articles 74/13 et 74/14§3, 3° de la loi du 15.12.1980*
- La violation de l'article 7, alinéa 1er de la loi du 15/12/1980*
- La violation des articles 2 à 3 de la loi de 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; de la violation de principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation ;*
- de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'insuffisance dans les causes.*

En ce que ;

• Premier moyen, pris de la violation des articles 2 à 3 de la loi de 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; de la violation de principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation, de l'article 74/14§3, 3° de la loi du 15.12.1980 ;

a) S'agissant du comportement comme pouvant compromettre l'ordre public et du ressortissant qui constitue une menace pour l'ordre public ;

Attendu que le projet de lois, 2215 et 2216, législature 54, janvier 2016 stipule :

« Lorsque l'office des étrangers envisagera de mettre fin au séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, il devra vérifier, au cas par cas, si la menace que représente l'intéressé est suffisamment grave pour pouvoir le faire, eu égard à son statut de séjour. A cette fin, tous les éléments pertinents, de fait et de droit, devront être pris en considération. Différents facteurs peuvent ainsi influencer sur la gravité de la menace, tels que la nature ou l'ampleur des faits, la nature et la gravité des sanctions encourues ou prononcées, le contexte juridique et/ou politique dans lequel ces faits s'inscrivent, tant au niveau national qu'international, le statut de la victime, le degré de responsabilité ou d'implication de l'intéressé, son statut social ou professionnel de l'intéressé, sa tendance à la récidive ou à maintenir son comportement, le modus operandi etc. ».

Que le projet permet aussi de clarifier les notions d'ordre public ou de sécurité nationale qui sont reprises directement des directives européennes. Ils s'interprètent conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice. Ainsi, l'Ordre public peut couvrir la condamnation pour infraction grave. Selon la Cour de Justice, la notion d'ordre public implique l'existence d'une menace suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, tant la sécurité intérieure et extérieure de l'État.

Les notions d'ordre public et de sécurité publique visent aussi les cas d'appartenance ou de soutien à une association qui soutient le terrorisme ou encore le fait d'avoir (eu) des visées extrémistes.¹

Que dans le cas d'espèce, la partie adverse souligne :

Que l'intéressé n'est pas en possession d'un passeport ni d'un visa/titre de séjour valable au moment de son arrestation.

Que l'intéressé a été intercepté pour tentative de vol avec effraction.

Qu'en égard à la gravité de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

L'intéressé n'a pas hésité à troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée.

L'intéressée ne déclare pas avoir de la famille ou d'enfant mineur en Belgique, ni de problèmes médicaux. Cette décision ne constitue pas une violation des articles 3 et 8 de la CEDH.

Ainsi, le délégué du Secrétaire d'État a tenu compte des circonstances particulières tel que prévu par l'article 74/11.

Que cette motivation est insuffisante pour justifier d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Qu'il appartenait en effet à la partie adverse en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation et, notamment, la nature et la gravité de cet acte.

Que le requérant n'était pas dans cette maison pour voler, mais pour dormir. D'ailleurs, il a été relaxé immédiatement après son audition et le dossier classé sans suite. De l'audition du requérant à la police, il ressort ce qui suit : « La propriétaire du bâtiment sis [...] se trouve en France depuis le 11/07/2023 jusqu'au 19/09/2023 afin de profiter de ses vacances.

Durant son absence, elle confie les clés du bâtiment à une connaissance afin que cette dernière puisse vérifier la boîte aux lettres ainsi que l'intérieur du bâtiment en question. Ces vérifications ne sont faites qu'à la demande de la propriétaire.

Le 21/08/2023, des vérifications ont lieu. Ces dernières se déroulent sans incidents et tout est en ordre concernant l'intérieur du bâtiment.

Le 07/09/2023, une nouvelle vérification est effectuée. Une fois à l'intérieur du bâtiment, elle constate la présence de deux personnes inconnues au niveau du rez-de-chaussée. Les deux personnes sont en train de dormir sur des couvertures placées à même le sol de la cuisine. De plus, elle constate que le rez-de-chaussée a été mis sens dessus dessous et que tout est en désordre par rapport à sa dernière visite du 21/08/2023.

Elle ne prend pas contact avec les deux personnes et décide de quitter le bâtiment.

Que faisiez-vous dans ce bâtiment ?

Le requérant répond ce qui suit : « Nous sommes venus au bâtiment vers 00h00 – 01h00 du matin ce 07/09/2023. Nous sommes venus sur place avec un certain « Bilal ». C'est une connaissance de la rue. Il nous a proposé ce squat car nous cherchions un endroit où dormir. À notre arrivée, la porte était ouverte. Nous avons vu des cartons. Bilal nous a dit que nous allons trouver des coussins et des couvertures sur place. Effectivement, tout était là sur le sol. Si nous étions des voleurs, il y avait pas mal d'objets sur place, notamment un vélo, divers appareils ménagers qu'on aurait pu emporter. Nous nous sommes installés sur place uniquement pour passer la nuit. En fait je vous informe que je n'ai qu'un seul rein et j'ai un problème au foie. Si je continue à dormir dehors dans le froid, mon foie pourrait s'exploser et mon rein pourrait perdre davantage de ses fonctions.

Que qualifier le comportement du requérant de menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale à cause d'un dossier classer sans suite par le parquet est constitutif d'une erreur manifeste dans l'appréciation des faits et d'une violation de l'obligation pour l'autorité administrative de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause.

Quant à la violation de l'article 7, alinéa 1er de la loi du 15/12/1980, le requérant tient à souligner avoir dit ce qui suit dans son audition à la police : « J'ai une photo de mon passeport mais je n'ai rien d'autre sur moi. La photo se trouve dans mes messages Messenger dans mon GSM. Mon GSM ne fonctionne pas toujours correctement. J'essaie de vous montrer mon passeport mais mon GSM est tombé ce jour et je ne parviens pas à me connecter » ;

Que la partie adverse doit prendre ses décisions tout en respectant le principe de proportionnalité.

Que la présence du requérant sur le territoire se justifie par le fait qu'il ait de problèmes de santé. Il souffre d'insuffisance rénale et il n'a qu'un seul rein actuellement. En plus, il a également de problèmes au foie. Une demande de régularisation sur base de l'article 9 ter est en cours d'être introduite.

Qu'une telle motivation et les conséquences qu'elle entraîne sont par conséquent disproportionnées par rapport au cas d'espèce.

Que la motivation sur laquelle s'appuie la partie adverse démontre une légèreté dans l'analyse de ce dossier, laquelle porte gravement atteinte au principe de bonne administration et à la loi de 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

Qu'une jurisprudence de la Cour de cassation enseigne que toute motivation doit être adéquate, en ce sens qu'il doit raisonnablement fonder toute décision administrative (Cass., 5 février 2000, Bull. Cass., 2000, p. 285).

Que la décision querellée n'est pas adéquatement motivée et devra être suspendue de ce fait.

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs ne soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Qu'il en résulte que la décision querellée a été prise en violation de l'article susmentionné.

Que les moyens sont sérieux."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is op een dubbele motivering: enerzijds wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk een geldig paspoort of een geldig visum. Anderzijds wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Elk van twee voormelde motieven op zich volstaat om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te wettigen.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar een verhoor met de politie waarin hij verklaarde dat hij een foto heeft van zijn paspoort op zijn telefoon, in een huis verbleef om te slapen en niet om te stelen en dat hij problemen heeft met zijn lever en maar een nier heeft. Verzoeker laat na te verduidelijken wanneer dit verhoor met de politie plaatsvond. Het is aldus niet duidelijk of verweerder op de hoogte kon zijn van dit verhoor voor het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoeker beperkt zich tot het citeren van zijn vermeende verklaringen, doch voegt hij geen kopie van het verhoor bij zijn verzoekschrift. De Raad kan aldus verzoekers verklaringen niet nagaan.

Zelfs indien ervan uitgegaan dient te worden dat verzoeker een kopie heeft van zijn paspoort, blijkt nog steeds niet dat hij toegelaten is om op het grondgebied te verblijven. Dit wordt door verzoeker in wezen ook niet betwist. Het is aldus niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten en onder de toepassing valt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling is afdoende om het bestreden bevel te onderbouwen.

Wat betreft het openbare orde motief, wordt er in het bestreden bevel gemotiveerd dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op diefstal met braak. Gelet op de maatschappelijke impact van de feiten, wordt verzoeker geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker betoogt dat hij niet de bedoeling had om iets te stelen en enkel in een huis verbleef om er te slapen. Daarnaast wijst hij erop dat hij na zijn verhoor door de politie meteen werd vrijgelaten en dat zijn dossier geseponneerd werd. Uit het voorgaande is echter gebleken dat het bestreden bevel deugdelijk steun vindt in artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet waardoor verzoekers grief ten aanzien van het openbare orde motief niet kan leiden tot de vernietiging van het bestreden bevel. Bovendien staat het verweerder vrij om op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

3.4. Aangezien verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten is verweerder, conform artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, in regel verplicht om over te gaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij het nemen van een verwijderingsbeslissing dient verweerder overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet evenwel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoeker betoogt dat hij tijdens zijn verhoor door de politie verklaarde dat hij problemen heeft met zijn lever en maar een nier heeft. In het kader van het administratief verslag illegaal verblijf van 7 september 2023 werd verzoeker echter uitdrukkelijk gevraagd of hij gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar zijn land van herkomst verhinderen, waarop verzoeker "nee" antwoordde. Zoals eerder opgemerkt wordt er geen kopie neergelegd van het politieverhoor waarnaar verzoeker verwijst, zodat verzoekers verklaringen hieromtrent niet kunnen worden nagegaan. Ook waar verzoeker aanvoert dat hij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wenst in te dienen, blijkt niet dat verzoeker dit ook effectief deed. Verzoeker legt wel een standaard medisch getuigschrift neer van 12 juli 2023, een aanvraag voor een onderzoek medische beeldvorming en een attest van tenlasteneming van medische kosten door het OCMW.

Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend.

Gelet op de inhoud van het administratief verslag illegaal verblijf, kon verweerder terecht stellen dat verzoeker verklaarde geen medische problemen te hebben. Met betrekking tot het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven voert verzoeker geen grieven aan. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Wat betreft het bestreden inreisverbod, dient de Raad erop te wijzen dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerder houdt zich aan de termijn zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat een verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien er aan de betrokkene geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zoals *in casu* het geval is. Verweerder maakte geen gebruik van de in het vierde lid voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid.

Het feit dat verweerder zich niet beroept op artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, belet evenwel niet dat er geen rekening gehouden mag worden met de feiten zoals beschreven in het administratief verslag illegaal verblijf van opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad-Elsene op 7 september 2023. Hierin werd vastgesteld dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op diefstal met braak. Zoals eerder opgemerkt, belet het feit dat verzoeker niet vervolgd werd voor deze feiten niet dat verweerder op basis van een eigen onderzoek een standpunt inneemt. Verzoeker betoogt dat hij niet de bedoeling had om te stelen, maar enkel om er te slapen. Uit verzoekers verklaringen zoals geciteerd in het middel, blijkt echter dat verzoeker wel degelijk heeft ingebroken in een huis en dat het huis ondersteboven werd gehaald. Het feit dat verzoeker ten aanzien van de politie ontkende werkelijk iets gestolen te hebben en er enkel geslapen heeft, weerlegt de vaststellingen van de politie niet. Voorts beperkt het inreisverbod zich tot een duur van drie jaar, zodat niet kan worden besloten dat het risico op schade voor de openbare orde niet op een redelijke wijze werd beoordeeld. Verweerder beperkt zich bovendien niet tot een verwijzing naar de feiten zoals beschreven in het administratief verslag, maar wijst er tevens op dat verzoeker verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben en geen medische problemen heeft. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM blijkt niet. Verzoeker heeft niet getwijfeld om op het grondgebied te verblijven zonde de daartoe vereiste documenten. Op basis van al deze elementen, beslist verweerder om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Uit de lezing van het inreisverbod blijkt dat er rekening is gehouden met de elementen die eigen zijn aan de zaak. Verzoeker laat na te verduidelijken welke andere concrete elementen onterecht buiten beschouwing werden gelaten.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT